

*
* *

ԱՒԵՏԻՔ ԻՍԱՀԱԿԵԱՆԻ

Բանդիս վրայ, սրտիս վրայ
Արծիւ երեք փաթ տւաւ.
Մենձ թեւերը թափ-ծափ տալով,
Կանչեց բարձր ու թռաւ...
— Զան Արազը հարհանդ-մարմանդ
Արփուտների հետ կուգայ.
Ալազեագը, ջանին մեռնիմ,
Զառ ու զարբաբ, ալւալայ:
Երթամ, զարկեմ կուրծքս Արազին,
Անձուշ, անձուշ ջուր խմեմ.
Ալազեագի ուսին նստեմ—
Ազնար, հպարտ երկս ասեմ... »

1897. մարտ, Երևան.

Փաթ տւաւ==պտուղ տւեց. հարհանդ==լուռ, հանգիստ. մարմանդ==
մեղմ, ալւալայ==վառ կարմիր: